

z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022r. poz. 1622 z późn. zm., zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie”.

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca udostępnił na rynku 4 rodzaje sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonych do nich informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie, (na 5 rodzajów skontrolowanych), tj. 3 rodzaje produktów do których nie dołączono informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (symbolu selektywnego zbierania) oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, tj. informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy, oraz 1 rodzaju produktu do którego nie dołączono informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, tj. informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy.

W toku kontroli przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości, dołączając do zakwestionowanych produktów wszystkie wymagane informacje.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli KP.8361.44.2023 z 27 lutego 2023 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIIH pismem z 25 lipca 2023 r., zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu, w oparciu o art. 61 § 1 Kpa postępowania administracyjnego w trybie art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytych sprzęcie. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa w każdym stadium postępowania strona ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu.

Dnia 23 sierpnia 2023 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu udostępnienia na rynku wbrew przepisom art. 39 pkt 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.) w należącym do przedsiębiorcy sklepie sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania (pkt 1) oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych (pkt 2). Decyzję strona odebrała 28 sierpnia 2023 r.

Dnia 19 września 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie. Zarzucając nie uwzględnienie faktu dostosowania przez odwołującego się w trakcie trwania postępowania w zakwestionowanych przez organ pierwszej instancji produktach informacji o zakazie

umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami do przepisów ustawy o zużytym sprzęcie.

Pismem z 26 września 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej. Zgodnie z art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Art. 13 ust. 1 zobowiązuje wprowadzającego sprzęt do dołączenia do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o:

- 1) zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy tj. symbolem selektywnego zbierania;
- 2) potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość

administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. udostępniał na rynku 4 rodzaje sprzętu, bez dołączonych do nich informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o:

- zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy,
- potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła Podkarpackiemu WIIH nie uwzględnienie faktu dostosowania w trakcie trwania postępowania w zakwestionowanych przez organ pierwszej instancji produktach informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami do przepisów ustawy o zużytych sprzęcie. Strona wskazała, że niezwłocznie zastosował się do przepisów ww. ustawy i poinformowała o tym w oświadczeniu z 23 lutego 2023 r. Zdaniem strony w tych okolicznościach wymierzenie jej kary stało się bezprzedmiotowe i dlatego decyzja Podkarpackiego WIIH powinna być uchylona, a postępowanie umorzone.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższy zarzut jest bezzasadny.

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK wskazuje, że bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że w pierwszym dniu kontroli, tj. 20 lutego 2023 r., inspektorzy stwierdzili, że przedsiębiorca, będącego dystrybutorem sprzętu elektrycznego i elektronicznego, udostępnił na rynku 4 rodzaje sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez dołączonych do nich informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie do których nie dołączono informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (symbolu selektywnego zbierania) oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, tj. informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy.

Należy podkreślić, że podstawą do wszczęcia postępowania administracyjnego i wymierzenia kary były ustalenia dotyczące stanu faktycznego dokonane przez inspektorów w kontrolowanej placówce w pierwszym dniu kontroli, tj. 20 lutego 2023 r.

Powyższe zostało udokumentowane w protokole kontroli z dnia 27 lutego 2023 r. sygn. KP.8361.44.2023, który jest dokumentem urzędowym. Należy zwrócić uwagę, iż pouczony o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag, kontrolowany z uprawnienia tego nie skorzystał.

Zgodnie z art. 76 § 1 Kpa dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 lutego 2020 r. sygn. VI SA/Wa 2107/19: „Protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. (...) Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. ”

Prezes UOKiK zwraca również uwagę, że Podkarpacki WIIH w żadnym momencie postępowania administracyjnego nie neguje faktu podjęcia przez kontrolowanego działań naprawczych. Działania te zostały również udokumentowane w treści protokołu kontroli KP.8361.44.2023 oraz zostały uwzględnione przy wydawaniu zaskarżonej decyzji. Kwestia zaprzestania przez stronę naruszania prawa została omówiona w decyzji Podkarpackiego WIIH z 23 sierpnia 2023 r. we fragmencie dotyczącym odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f Kpa (strona 9 i 10 ww. decyzji). Należy przy tym podkreślić, że uwzględnienie lub nieuwzględnienie tego faktu, należało do decyzji organu pierwszej instancji.

Jak wynika z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 lipca 2016 r. sygn. akt II GSK 507/15 (LEX nr 2142310), dokonanie ustaleń co do okoliczności faktycznych i ocena dowodów należy do organu administracji, który załatwia sprawę administracyjną.

Prezes UOKiK raz jeszcze podkreśla, iż organ pierwszej instancji nie negował faktu zaprzestania przez stronę naruszania przepisów ustawy o zużytych jednakże należy mieć na uwadze, że działania naprawcze podjęte przez przedsiębiorcę były działaniami następczymi, przeprowadzonymi przez niego w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w toku kontroli.

Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i opiera się na zasadzie ryzyka, co oznacza że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). Powstaje ona przez sam fakt zaistnienia bezprawności - naruszenia zakazu lub nakazu określonego w przepisie prawa administracyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt II GSK 1980/18).

Ponadto należy mieć na uwadze, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19, w którym stwierdza, że: „Jak wynika z akt niniejszej sprawy, skarżący nie zamieścił w punkcie sprzedaży informacji o której mowa a art. 37 ust. 1-3 omawianej ustawy. Organy obu instancji w sposób wyraźny i jednoznaczny wskazały podstawę prawną wydanych decyzji. WIIH prawidłowo, zgodnie z art. 91 pkt 25 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzączie wymierzył przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną. Przepisy powyższe w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują właściwym organom wymierzyć jedną karę podmiotowi, który nie wykonywał obowiązków określonych ww. przepisami, choćby nastąpiła niezwłoczna próba usunięcia nieprawidłowości. Wykazanie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Artykuł 91 tej ustawy stanowi bowiem, że "administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto". Nie

wskazuje tu więc na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale stanowi obligatoryjny nakaz jej nałożenia.”

Podkarpacki WIIH wydając decyzję z dnia 23 sierpnia 2023 r. wziął również pod uwagę art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, zgodnie z którym jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Prezes WIIH zgadza się w pełni ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, który wskazał, że przedsiębiorca działa na rynku od 10 września 2001 r. (data wpisu do KRS). Tym samym można uznać go za profesjonalistę w zakresie prowadzonej działalności. Jako sprzedawca sprzętu elektrycznego zobowiązany jest on realizować nałożone na niego, jako dystrybutora, ustawowe obowiązki. Tymczasem w toku kontroli zakwestionowano z uwagi na brak informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie cztery ze skontrolowanych pięciu produktów. Zarówno zdaniem organu pierwszej jak i drugiej instancji świadczyć to może o braku nadzoru w zakresie prawidłowości informacji dołączanych do udostępnianego sprzętu, a to przedsiębiorca jako dystrybutor decyduje o oferowaniu lub nie w prowadzonych przez siebie placówkach określonych produktów. W trakcie postępowania administracyjnego strona nie przedstawiła żadnych dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć. Jak wynika z dokumentacji przekazanej przez stronę, naruszenie przepisów miało miejsce dla 3 produktów już od końca 2021 roku, co w zasadzie przy braku działania w okresie ponad roku przez przedsiębiorcę w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, przesądza o braku zasadności zastosowania przesłanek wskazanych w art. 93 ust. 4 ww. ustawy. Tym samym Prezes UOKiK podobnie jak Podkarpacki WIIH nie znalazł podstaw do umorzenia postępowania w trybie art. 93 ust. 4 ustawy.

Zaprzestanie naruszania prawa, którego nie uwzględnianie zarzuca strona w odwołaniu, może natomiast stanowić przesłankę odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, przewidzianej w art. 189f Kpa.

Jednakże po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, Prezes UOKiK podobnie jak organ pierwszej instancji, nie znalazł również podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Bezsprzeczne w przedmiotowej sprawie jest, że przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uzupełnił wyroby w wymagane przepisami ustawy o zużytych sprzęcie informacje. Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak

wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał przesłanki, którymi kierował się oceniając wagę naruszenia prawa. Należy podkreślić, że organ drugiej instancji zgadza się z Podkarpackim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, że wbrew wymogom ustawy o zużytych sprzęcie przedsiębiorca udostępnił na rynku sprzęt bez wymaganych informacji określonych w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami z równoczesnym wyjaśnieniem znaczenia symbolu „przekreślonego kontenera”, informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, dla 4 spośród 5 sprawdzanych rodzajów sprzętu.

Powyższe znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - w protokole kontroli KPT.8361.44.2023 z 27 lutego 2023 r.

Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wskazują wprost, jakie obowiązki zostają nałożone na dystrybutora i z jakimi informacjami dołączonymi do sprzętu dystrybutor powinien być go udostępniać na rynku, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było m.in. ułatwienie użytkownikom pozbycia się zużytego sprzętu jako odpadów w sposób bezpieczny dla środowiska. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez kupujących i użytkowników tego sprzętu powyższej wiedzy, przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Strona nie dopełniła obowiązku i udostępniła na rynku produkt bez wymaganych informacji tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków sprawdzenia oznakowania produktu były zależne wyłącznie od strony i zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania.

Odnosząc się do argumentów podniesionych przez stronę w uzasadnieniu odwołania Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że wydając decyzję z 23 sierpnia 2023 r. (KP.8361.44.2023) Podkarpacki WIIH nie kwestionował podjęcia przez przedsiębiorcę działań naprawczych. Jednak pomimo spełnienia przez stronę jednej z dwóch przesłanek nie można zastosować art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, gdyż wskazane w tym przepisie dwie przesłanki muszą wystąpić łącznie, a jak wskazano powyżej wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż udostępnianie sprzętu bez dołączonych wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznanie się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników w przeszłości. Prezes UOKiK zwraca ponadto uwagę, że organ administracji publicznej może fakultatywnie (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 lipca 2020 r. sygn. VI SA/Wa 1026/20) odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, gdy biorąc pod uwagę całokształt zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uzna, że cel, dla którego kara miałyby być nałożona, został spełniony.

Zgodnie z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U.UE L z dnia 24 lipca 2012 r.) państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające. Wymierzona w przedmiotowej sprawie kara 5 000 zł te kryteria spełnia.

W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK przychyliła się również do stanowiska Podkarpackiego WIIH, który nie negując podjętych działań naprawczych przez stronę, zauważyła, że miały one charakter następczy i podjęto je w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej. Tym samym wydanie postanowienia na podstawie art. 189f § 2 pkt 1 Kpa wobec działań naprawczych strony, stwierdzonych w toku kontroli stało się bezprzedmiotowe. Jednocześnie wydanie postanowienia w trybie art. 189f § 2 pkt 2 Kpa,

było bezcelowe, ponieważ niemożliwe jest powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, gdyż będą nimi niezidentyfikowani konsumenci, zaś jedyny organ właściwy w sprawie Podkarpacki WIH wiedzę taką już posiada.

Prezes UOKiK ponadto wskazuje, że działając na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa organ administracyjny działa w ramach uznania administracyjnego. Na podstawie powyższych przepisów może odstąpić od nałożenia stronie administracyjnej kary pieniężnej. Taka możliwość jest jednak wyjątkiem od ogólnej zasady, że każde naruszenie musi być ukarane zgodnie z zasadą legalizmu. Tylko zatem wyjątkowe okoliczności, które w niniejszej sprawie nie wystąpiły, mogą spowodować, że organ będzie mógł skorzystać z ww. regulacji. Należy przy tym podkreślić, że celem kar jest nie tylko przywrócenie stanu zgodnego z prawem, ale także zapewnienie aby w przyszłości strona nie popełniła naruszenia ponownie.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 26 lit. d) ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie, wymierzając karę w najniższej możliwej wysokości wskazanej w art. 92 pkt 5 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia decyzji i umorzenie postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużycym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Podkarpacki WIIH
3. a/a